

Laia Santís i Martí

Presentació de la Revista Duoda número 40

En primer lloc, gràcies a totes per haver vingut a la presentació de la quarantena revista de Duoda, per mi és molt important que se m'hagi encomanat aquesta tasca de poder-ne parlar, em fa sentir viva ser avui aquí i poder compartir amb vosaltres aquestes paraules.

M'agradaria explicar-vos que el primer cop que em va caure a les mans una edició de la revista de Duoda, va ser quan tenia 17 anys, un dia que vaig anar al casal de la dona de Vilafranca del Penedès, el meu poble, a fer una entrevista a una de les educadores socials que el dinamitzen, responent a un treball de la carrera, que precisament Remei Arnaus tutoritzava. En acabar l'entrevista amb l'educadora, i al veure ella el meu fort desig d'aprofundir en la mirada de les dones en el si de l'educació social, va creure que aquella revista faria per mi, així que la va agafar de la prestatgeria i me la va regalar. Era la revista Duoda número 27, que va editar-se el 2004, ja ho veieu, penso que l'atzar ordena el món més a fons del que suposem.

Arrel d'aquella revista, Duoda va començar a ressonar dins meu. Vaig endinsar-me i submergir-me, gairebé sense saber-ne, a cada un d'aquells articles que en una primera lectura, personal i silenciosa, se'm feien força difícils, d'alguna manera pensava que no entenia massa res, però no sabia per què aquells escrits m'agradaven, em suggerien, i a poc a poc vaig anar-hi trobant idees, pensaments i paraules en que donaven sentit al meu malestar, així com a la meva vida.

D'aquí el fet de voler conèixer i estudiar el pensament de la diferència, ara farà dos anys, en un moment personal molt concret com a dona, un moment en què anava àvida de paraules que omplissin de sentit la meva vida, els meus pensaments, els meus sentiments... És en aquest moment en el que em capbusso a Duoda, com si d'un desig implícit i inconscient es tractés, en uns moments paradoxals i de transició interna.

I ara sóc aquí, amb la quarantena revista de Duoda en mà, tretze edicions em semparen d'aquella primera revista que va eixamplar el meu camí de llibertat. Em resulta abismal pensar-hi de tantes coses com han canviat en mi!

Passejar per la revista de Duoda em dona consol, em complau i em sacia, aprenc, recordo i em proporciona un fil de sentit a la vida que em permet de transcendir-me a mi mateixa.

Al llarg de les edicions he anat gaudint cada cop més dels articles que hi queden recollits, i ho dec al meu desplaçament, cada cop més definitiu, cap a l'ordre simbòlic femení que tant anomenem, un desplaçament que no seria tant dolç i , alhora, tant amarg sense aquests escrits que m'acompanyen i omplen de significat una vida que ara dibuixo amb altres colors.

També m'agradaria parlar de les qui hi escriuen. El primer cop que em vaig fer amb la revista, com us he anat explicant, no reconeixia cap nom de cap de les dones que hi feia un article, mentre que ara em complau de veure que en aquesta 40ena revista, al igual que a les altres revistes que vaig reprenent, que la majoria dels noms em resulten coneguts, fins i tot familiars. Professores amb qui he compartit l'aula com maria Milagros Rivera, italianes de qui m'he impregnat a base dels seus articles i llibres plens de sabiduria com la pròpia Lia Cigarini, artistes com Elena del Rivero, les obres de la qual hem treballat a l'aula... Entre d'altres. D'Elena del Rivero sempre recordaré una frase que deia "El arte unido a la belleza es una curación". Per a mi llegir i rellegir els

escrits de les revistes de Duoda també és una curació, i la seva bellesa resta en el fet de despertar en mi un cert plaer que m'acaronava cap a la pròpia espiritualitat, que em permet apropar-me a mi mateixa, i al meu interior dominat per les emocions. Penso que la bellesa és la imatge de la felicitat, i que entrem en contacte amb aquesta felicitat quan aconseguim endreçar els pensaments, les idees i ens endrecem a nosaltres mateixes. Endreçar-se, sortir del desordre per entrar a un ordre que ens acull a nosaltres, les dones.

M'agradaria acabar aquesta intervenció parlant de Maria-Mercè Marçal, poetessa que m'ha acompanyat en tot moment aquests darrers dies en els que em disposava a finalitzar el meu treball d'investigació del segon any del màster. Per mi la seva poesia, i com diria ella, també és un enforcall de camins invisibles que s'obren, s'esborren, recomencen... Per això voldria compartir amb totes vosaltres un poema seu que m'apel·la, em crida i em xucla i que sembla que narri el que m'ha passat a mi en el context que Duoda m'ha ofert. Hi veig un fort paral·lelisme.

Poema de to festiu ens parla de la diversitat i la pluralitat de les dones que habitem aquest món, potenciant la singularitat de cada una de nosaltres en el si de les relacions. Amb aquest poema, Maria-Mercè Marçal articula la llibertat femenina a través de la llibertat que trobem en les relacions de confiança i del vincle i l'intercanvi que he après i he experimentat a Duoda. Les fades i les bruixes, totes sota una mateixa narració, lligades per un nexa purament femení l'atrauen cap a elles, de la mateixa encisadora manera com les dones que pensen i repensen el pensament de la diferència, m'han atret cap a elles amb els ulls de dona que compartim. Jo, captivada, també els he dit que sí.

Avui les fades i les bruixes s'estimen

avui, sabeu? Les fades i les bruixes s'estimen.
Han canviat entre elles escombres i varetes.
I amb cucurull de nit i tarot de poetes
endevinen l'enllà, on les ombres s'animen.

És que han begut de l'aigua de la font dels lilàs
i han parlat amb la terra, baixet, arran d'orella.
Han ofert al no-res foc de cera d'abella
i han aviat libèl·lules per desxifrar-ne el traç.

Davallen a la plaça en revessa processó,
com la serp cargolada entorn de la pomera,
i enceten una dansa, de punta i de taló.

Jo, que aguaito de lluny la roda fetillera,
esbalaïda veig que vénen cap a mi
i em criden perquè hi entri. Ullpresa, els dic que sí.

[bruixa de dol, 1979]

Finalment puntualitzar que a mi, la revista que edita Duoda em condueix cap a una nova direcció, m'orienta cap a un rumb que m'acompanya per camins plens d'una llibertat femenina entesa, i plena de sentit. I tot gràcies a uns escrits portadors de creativitat femenina que em vinculen al coneixement i a l'experiència de la paraula

viva. I que amb la pràctica de la relació vaig donant forma. Totes les edicions que he anat llegint m'han ajudat a pensar en com de llarg i d'ample pot ser el camí de llibertat que vull traçar. Per tot això el meu plaer és immens de poder compartir-ne una edició més amb totes vosaltres i us animo, des de la plena sinceritat, a deixar-vos endur per aquesta corrent que a mi em fa sentir infinita.

Laia Santís i Martí, vaig néixer el 1988 a Vilafranca del Penedès. Educadora Social de formació, treballa en el món del lleure i l'educació formal i no formal en un centre educatiu del Penedès. Entenc l'educació com una responsabilitat que ens permetrà dissenyar un canvi a la societat. Participo en un partit polític d'àmbit municipal, així com a les assemblees de base.

Alumna del segon curs del màster de Duoda, ara ja puc dir que Duoda m'ha brindat camins de llibertat que m'han permès descobrir-me, re-pensar-me i re-situar-me en el món.